

Hodnocení bakalářské práce Lucie Bílé „Legitimizační rétorika politických stran v Jižní Africe“

Cílem bakalářské práce Lucie Bílé je „analýza legitimizační rétoriky dvou vybraných politických stran v Jižní Africe“ – National Party and Economic Freedom Fighters (s. 8). Řečeno jednou větou, práce prezentuje výsledky diskursivní analýzy legitimizačních „příběhů“ těchto dvou protikladných stran. V tomto ohledu dává práce autorce možnost demonstrovat zcela odlišné způsoby, jimiž může být konstruována „jedna realita“. I když zkušený fanoušek diskursivní analýzy na tom nemusí najít téměř nic překvapivého, z hlediska představitelných ambicí bakalářské práce se jedná jak o dostatečný cíl, tak tomuto cíli odpovídající vhodný výběr případů, který diplomantce umožňuje uchopit konfliktní a zároveň diskursivní povahu politična.

Je pravda, že důvodům pro výběr studovaných stran se autorka mohla věnovat zevrubněji, nyní je vyčerpává jen tím, že její práce poskytuje nové informace. Zde se ostatně projevuje asi hlavní slabina bakalářské práce, která spočívá v tom, že jí chybí nějaké hlubší teoretické zakotvení. Tomu se povšechně autorka věnuje v kapitole, která následuje po úvodu. Ta ale především přibližuje vlastní postup řešení, tj. týká se metodologických otázek. S určitým zjednodušením lze říci, že tato práce věnuje více místa metodologii než teorii a konceptuální diskusi.

Následující kapitola se věnuje historickému pozadí stran a další dvě kapitoly prezentují jejich diskursivní analýzu. Zatímco diskurs National Party poskytuje apartheidu jeho politickou obhajobu, Economic Freedom Fighters míří na likvidaci ekonomických podmínek rasové nerovnosti. Výhrady ponechám na oponentovi, jen bych se zastavil u užívání konceptu spravedlnosti jako férovosti, jak s ním autorka i přes mé opakované upozornění poněkud bezmyšlenkovitě nakládá bez toho, že by byla schopna reflektovat specifika, která plynou z jeho užití v tomto konkrétním kontextu (viz s. 45-46). Zde evidentně neslouží k obhajobě systému pravidel, který se ke každému *jednotlivci* vztahuje stejně, ale jako součást ideologie *skupinového* útlaku. Byť to autorka ve své analytické kapitole zdařile ukazuje, ve shrnujícím závěru vlastně jen opakuje propagandu, kterou má – zcela v souladu s vlastními metodologickými východisky – kriticky rozkrýt. Do detailnějšího vysvětlování se zde nebudu pouštět – co se nepodaří třikrát, nemůže se podařit ani na počtvrté. Je to

tedy další studentská práce, která dnes tolik aplikovanou diskursivní analýzou jen „mává“ místo toho, aby ji důsledně použila? Platí to jen do určité míry, autorka je na dobré cestě, chybí ji však přesvědčivý finiš.

Vzhledem k tomu, že jde o bakalářskou práci, doporučuji ji k obhajobě s hodnocením *velmi dobře*.

Ondřej Císař